

[מרטש: גוף רוחן הבהיר תחתי אשת הרוב אברהם ישעיוו הבר צצ'ל בפרק יותן מהחיי ארוכי המעש]

אשריר בעולם הזה

לא פשוטות וקיבלו מענה מיוחד, מסור ומוקצועי מאנשי הצוות
במדרשתה. כשהן היו מוגינות לביתנו להשתarra, ביקש גם בעל החוק
אותן בדרךו ולהעניק להן את הכוח להתחמוד עם הקשיים שלthon
לא רק בתחום העולם הבא. אלא כדי לחיות נכון יותר את העולם
זהו. "עלם הבא מובטח לך", היה אומר להן בחירות כשיישבו

לסעודת השבת. "אבל העולם הזה, מה יהיה עליו?".
בין המתחארחות הקבותות הייתה שנית (שם בודד). שנית הייתה
יתומה משני הוריה שעבירה סבל ויסורים קשים. ובטעם לא חוותה
ילדות מעולם. כשהייתה מגיעה אלינו לשעות שבת, היה בעל
משתדר להcinן קורם 'שיעור בית'. ולחשוב על דברי תורה שניתן
יהיה להשכיל בהם חיזוק ולהעניק דרכם כלים לשמחה ולצמיחה.
באחד מלילות שבת היה פניה של שנית עגומות במיזוח. "קשה
לי", היא אמרה. "אין לי כוח, לא מסוגלת יותר". הקשיבו שניתו
לחוויות הלא פשوطות שעברו עליה במהלך השבוע החולף
והשתדרנו להיות אמפטיים ומוכלים. "איך אפשר להמשיך
במלחמה הישרדות כל החיים?" שאלת, מותאמת שלא לבכורות.
אחר כך לגונה מוכס שתיה ואמרה בהשלמה: "איכשהו עברו
בעורת ד' את המסע, אני בטוחה שבעולם האמת אשמה על כל
מה שהיא, מושם אראה שהיסורים והסלל היו משתלמים".

הcosaפט הזה עיבב את הגשת המורק. בעלי חש שישי כאן הוזכרו
להעניק לשגית מותגה לחיים. "כיהודים אנחנו לא אמורים לחשוב
רק על העולם הבא ועל השכר שנתקבל בו, אנחנו מצוירים גם לחיות
את ההווה ובכבוד. כשאדם יבוא לעולם האמת ישאלו אותו האם
הוא נהנה מכל הטוב שברוא עולם הקיף אותו ואם לא נהנה, מה
נאמר שם?"

שניית משכה בכתפיה. "אבל איך אפשר?" שאלת בקול רוער.
את מכירה את הילודים הקטנים אלה שבוטעים וצורחים לפני
שנזריקים להם חיסון? התגנודות הוו מייצרת שוררים ונורמות
לכך שהחיסון יכאב הרבה יותר. ילדים שנמצאים להירגע, להסיח
דעת ולהרפא, עוברים את כל התהליך בצורה קלה יותר ופשוטה.
זבחות בחיים אינה רק המלצה, זה ציווי. בידינו הבחירה איך
לעבורי את המשע בעולם הזה, מי שיעשה שוררים, שואל שאלות
ומעביר את ימיו בעצב ובמרומי, מחייב את מצבו וmpsיד נס
את העולם הזה שלו, אבל מי שבוחר לרופות, לשנוזה ככל שניתן,
להיות אופטימי ולא לבוט ביסורים, זוכה שהעולם הזה שלו
בחינת מעין עולם הבא. כבר כאן טוב יותר".

שקט ירד על השולחן וכאשר הגשתי את המורק הרגשתי אוירה
אחרת, מפיסט. שנית הסכימה לנשות לרופות שוררים ולבוחר ב...
שוררים.

יום חמישי בבוקר, ט"ז בחשוון תשפ"ג
"את שומעת", אמרה לי בטלפון אותה אישה מקסימה ומוחמדודת
שלל שיחתנו סיפורתי לכון בשבוע שעבר, כתבת במדור שלך על
קבלת יסורים מותך אמונה ודברת על השבר העצום שnocבכתה
למי שאינו מבטב בהם, אבל, אני רוצה לבקש מך לבדוק ולהציג
שלא רק בעולם הבא הוא זוכה לטוב, גם עכשווי, כאן, בעולם הזה,
תוך כדי ההתחמודות ובמהלכה, כשאדם בוחר לחיות בשמחה,

הגהנתי לעצמי. היא כל כך צודקת. את יודעת מה עובר על אדם
כשנחתת לפתח עליו בשורה קשה?! המשיצה האישה, "בשזהו
נקלע בין רגע למציאות שהופכת את חייו, מציאות שאומרת כי
כל מה שידעת על עצמן ועל החיים שלך לא ישוב עוד לעולם?
בעצם, את דוקא יודעת", היא אמרת. שתיקה ירדה על שתינו.
אהויה של לב מבין לב, "בדיקות רבות קדמו למסקנה הרופאית
שהתקבלה אכן אבל לאורך כל הבירור הבטחתי לעצמי שלא
מושנה מה תהיה התוצאה, לא אתך לך לפנים בשמחת החיים
של' או להפר את שלונות הנפש. יחד עם זה, השתרדתי להישאר
אופטיכית והאמנת שבעורת ד' יהיה טוב. כשהגיעה האבחנה
הסופית, ומבחן הרפואית זו לא הבשורה שייחלתי לקבל, ידעתי
שאין הדבר תלוי אלא בי ובאופן בו אתייחס לעניין. וזה מה שיתן
את הטון בביתי ויקרין על כל בני המשפחה".

"זה לא היה פשוט. עברתי עם עצמי תחליך כדי להבין שיש
תכלית ליסורים ושאן חיללה טעות בנסיבות. כאשר השלמתי
עם הנזירות החדרשה שבודה שלם שלח לי והבנתי שהמנחון שלי
מקיש לראות אם אכן לא צליחה להתחמוד עם המציאות הקיימת מבלתי
להתנגד, קיבלתי בווח להתבונן סבבי, למצות את מה שנשאר
ולבחון מה יכולתי לעשות כאן ועכשווי. היום אני יודע שתאת
ניסיות החיים אדם לא יכול לבחור, אבל קיבל את מה שנגזה, זה
בבחירתו. כאשר הוא בוחר בכך הוא זוכה כבר בעולם הזה להפנות
את כל הארגזיות והכוחות שלו למוקומות חיוביים ובוגדים".

דבריה של האישה נכנסו אל לב. כל כך נכון. המכבל על עצמו
יסורים באחבה, מרווחת את החיים שלו גם כאן בעולם הזה.

עד כשבעליה היה נתן במעצר

הבית, חורנו לאירועי השבת

האהובים עליינו - אירוח של בנות

המודרשה 'נווה ירושלים'.

בין הבחורות שהתארחו

היו כמו שחוו התחמודויות

